

Лѣта пройдутъ, подвижникъ молодой,
Откинувши младенчества забавы,
Онъ полетитъ въ путь опыта и славы . . .
Да встрѣтитъ онъ обильный честью вѣкъ!
Да на чредѣ высокой не забудетъ
Святѣйшаго изъ званій: чловѣкъ.
Жить для вѣковъ въ величїи народномъ,
Для блага всѣхъ — свое позабывать,
Лишь въ голосѣ отечества свободномъ
Съ смиренїемъ дѣла свои читать:
Вотъ правила царей великихъ внуку.
Съ тобой ему начать сію науку*).

Нека дълговѣчно помнимъ дня 17-й Априлий
1818 — день на празника Христово Възкресение;
тоя день е знамение за Славянството — за България. — Роди се царствениятъ младенецъ, — Великиятъ Царь-Освободитель! Неговото послание на земята бѣ велико за славянски миръ; Царьтъ-Освободитель бѣ духовно въоръженъ съ несъкрушимата чародѣйна сила — „правата и светата любовь,“ и въ нейното име той готвеше се да изпълни достойно своето призвание на земята.

Българскиятъ народъ тогава, съ тежка сърдечна тѣга, съ горчиви въздихания, съ очи просълзени, въ богомолни домове изпросваше милость отъ небесата, за да утоли болкитѣ му отъ ранитѣ на робството. Но той, заедно съ славянския поетъ въ сѣщо врѣме, не забравяше, че отъ Изтокъ иде свѣтлината:

*) Сочиненія Жуковскаго, 1878, т. II, стр. 57.

Стихотворение по случай рождението на Царя Освободителя.